

KAPITTEL I

LAGOS, NIGERIA

Överlevare

Sade släpper just ner engelskboken i skoläskans när mamma skriver. T vå skarpa knallar sliter sönder tygnaden. Hon hör sin pappas vilda skrik, först stiga, sedan falla.

”Nej! Nej!”

En vrålände bilmotor och ljudet av tjutande däck överröstar honom.

Skoläskan ramlar ner från sängen, böcker och pennor trillar ut på golvet. Hon rusar till verandan, tränger sig förbi Femi i hallen.

Han är stel av skräck.

”Mamma mi?” viskar hon.

Pappa står på knä på uppfarten. Mamma ligger liksom hopkrupen mot honom. Ett naket ben pekar rakt fram. Pappas starka händer griper tag i henne, försöker hejda det växande scharlakansröda monstret. Men det har redan spridit sig nerför den vita sjukskoterskeuniformalen och fläckar marken omkring dem.

Några få sekunder, det är allt. Efteråt ska det alltid kännas som mycket längre.

En liten folksamling började skockas i huset, spänd och tyst. Som bortdomnad stirrade Sade ut genom vardagsrumsfönstret där en nervös Joseph stod på vakt. Vid varje ny smäll, vid varje nytt slammer eller skrån, kikade han ängsligt genom springan mellan stälportarna. Hans huvud rörde sig framåt och bakåt som på en gammal sköldpadda. Händerna skakade och fumlade varje gång han skulle skjuta tillbaka regeln. Han hade varit vittne. Ena sekunden hade han knuffat upp en av portarna så att hans husbonde kunde köra iväg till arbetet. I nästa sekund låg hans husmor hopsjunken på marken och en vit bil åkte iväg på skrikande däck, bort längs den breda palmallén.

Farbror Tunde, Papas äldsta bror, kom i sällskap med doktorn. Sade och Femi gick hukande tätt intill sin pappa när han förde doktorn fram till soffan där Mama nu låg. Hennes ansikte var vänt upp mot fläkten i taket, hon hade läpparna lätt isär och rynkade ögonbryn, som om det hela bara hade rört sig om en obehaglig dröm. Men blommorna på det broderade överkastet som var virat om henne hade dränkts i djuprött och berättade något helt annat. Sade tog sin brors hand, och väntade.

”Jag är väldigt ledsen, Mr Solaja. Er fru hade inte en chans. Rakt i hjärtat.” Doktorn uttalade domen med lågt spinnande röst. ”Jag underrättar myndigheterna – och, om ni vill, New Era-sjukhuset? För obduktionen.”

Papa, som i vanliga fall flödade över av ord, nickade bara. Hans armar drog in barnen tätt mot kroppen. En hög, skälvande röst hördes nu. Mama Bukis gälla skrik lät som en ensam sjöfågel.

”Sista mi! Sista mi!”

Sades egen röst hade försvunnit någonstans djupt inuti hen-

ne. Hon ville rusa fram, grabba tag i Mama, krama tillbaka andhämtningen i henne – innan det var för sent – men hon kom inte ur fläcken. Mama Buki knäböjde vid sin systers sida. Med tårarna rinnande över de breda kinderna täckte hon Mamas ansikte med en flik av det broderade överkastet. Sade såg på i skräck. Hennes egna tårar hade fastnat i henne som i en sten.

Sorgen sprack fram som en böld omkring dem. Överallt hörde Sade folk upprepa fragment av historien. Mr Falana, en av grannarna och Papas chefredaktör, hade hört både skotten och bilen som körde iväg. I den isande tystnad som följde hade han kikat ut genom sin egen port på andra sidan gatan. När han såg portarna till familjen Solajias hus stå vidöppna fruktade han det värsta och rusade över, tätt följd av sin fru, fortfarande klädd i morgonrock. Det var han som hade hjälpt Papa bära in Mama i huset. Nu måste han skynda iväg för att varna den övriga personalen. Papa var den mest friskspråkiga journalisten på *Speak*, en av veckotidningarna på engelska, men han kanske inte var det enda målet. Långt innan den här nyheten blev tidningsrubriker skulle den flyga från mun till mun i Lagos; längs trottoarerna och vägarna och i telefonerna. När nyheten nådde Mamas vänner på sjukhuset där hon arbetade skulle det inte bli någon ände på besökarna. Kvävd av en massa armar och röster och med ekot av skotten fortfarande i huvudet, kände Sade att hon bara måste därifrån.

”Usäkra ...”

Ansträngningen var stor och hennes röst blev ynklig. Men Sade lyckades tränga sig ut. I Papas arbetsrum skulle det vara tyst.